

Защо трѣвица не пасешъ,
 Защо къмъ гори погледвашъ?“
 Рогушка дума овчарю:
 „Овчарино ле, брайно ле,
 Като ме питашъ да кажа:
 Нимѧ не сѣщашъ, не виждашъ:
 До сѣка овца ягънце,
 А до менъ, горка горчица,
 Е пуста, праздна поляна! . . .
 Овчарко, кършенъ кавалджи;
 Опустѣли ти свирнитѣ,
 Свирнитѣ още пѣснитѣ,
 Кога се с' кавалъ залисашъ,
 И вакло стадо не гледашъ,
 И мойто кждро ягънце
 В' джбрава гжета изгуби . . .
 На вълци вкусно ядене,
 А на менъ жалба годѣма! . . .“

Щомъ чу овчарѣтъ тѣзъ думи, остави псета
 при стадо: — псета отъ вълци по-силни, псета отъ
 мечки по-люти . . . Нарамѣ кривакъ страхотенъ.
 Затича въ гора зелена. Мина близката долчинка.
 Пое срѣщната ржтлинка! Чува ми гласецъ омиленъ.
 Ягне по стадо заблѣло. Ягънце дири майка си.

Овчаръ ягънце олови,
 С' ржка му вълна поглади,
 С' уста го в' очи цѣлуна
 И благи думи продума:
 „Ягънце, мило байново,
 Защо отъ стадо оставашъ,
 Защо майка си разплаквашъ,
 Защо овчаринъ разтжжвашъ?“

Взе го овчаринъ подъ мишка, като слабо
 пиле петровско, па къмъ стадо се запжти.

Върви овчаря и свири,
 Кавалъ му милно говори:
 „Мълчи, Рогушке, не плачи,
 Азъ ти ягънце намѣрихъ!“